
RECENSION

Halvanalyserade rymdbesök

Håkan Blomqvists nya bok *Främlingar på vår jord* har undertiteln "Ufokontakter i Sverige". Denna undertitel är anspråksfull, med tanke på att ungefär 3/4 av boken handlar om ufokontakter som gjorts av eller med anknytning till en viss person, det så kallade Helgefallet. Resten av utrymmet upptas av tämligen korta anekdoter, varav många saknar svensk anknytning. Jag betvivlar att boken totalt sett ger en god översikt över ufokontakter i Sverige.

HELGEFALLET

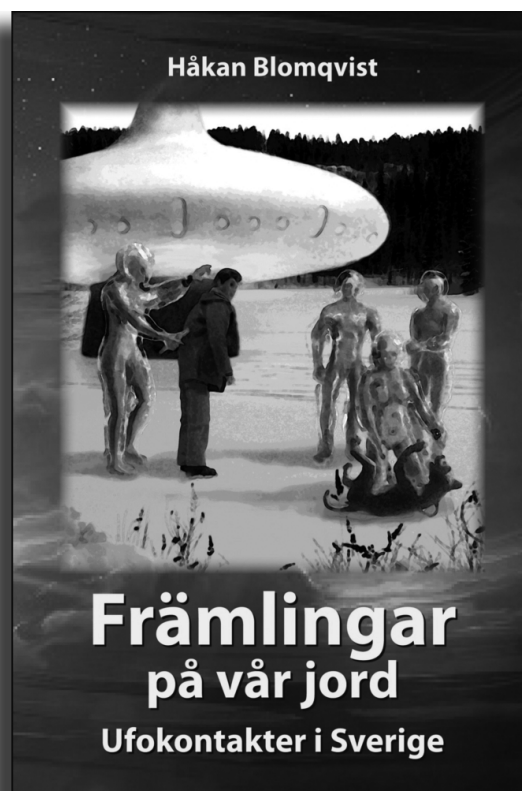
Huvudpersonen i Helgefallet heter inte Helge, utan har bara kallats så i tidningsartiklar. Hans riktiga namn var Richard Höglund (1913–1977). Till yrket var han bergsprängare. Höglund påstod sig ha träffat utomjor-

**FRÄMLINGAR
PÅ VÅR JORD
Ufokontakter i
Sverige.
Håkan Blomqvist.
Parthenon, 2009.**

dingar första gången i december 1965, då han skulle ha mött rymdvarelser som landat med en farkost på Grindhultsjön nära Uddevalla. Inga andra vittnen styrker hans berättelse. Mötet ska ha botat Höglunds njurproblem. Läkarutlåtanden ger dock inget stöd för att njurlidandets försvinnande kräver någon särskild förklaring utöver spontan förbättring. ”Det får ändå betraktas som ett intressant sammanträffande att njurstenen försvann i och med den påstådda kontakten”, skriver Blomqvist (s. 19).

Höglund uppgav sig åter ha träffat rymdmänniskorna i augusti 1966, då han också skulle ha fått en metallbricka med hieroglyfliknande tecken av dem. Den enda övriga person som sett brickan var Höglunds hustru Gunvor. En avskrift av tecknen finns fortfarande kvar. Tecknen liknar dem som den kände amerikanske ufokontaktpersonen George Adamski publicerat.

Rymdmänniskorna skulle vid mötet 1966 ha gett Höglund order att ta sig till Bahamas. I mars 1967 flyttade han och hustrun dit. Höglund inväntade vidare order från

rymdmänniskorna, men ingenting hände och några månader senare flyttade makarna tillbaka till Sverige. De umgicks mycket med andra som påstod sig ha haft ufo-kontakter. Höglund sade sig få kontakt med rymdmänniskorna igen via en katolsk präst kallad Fader Rapas. Dennes existens tycks dock inte vara bekräftad.

En ny vistelse på Bahamas följde. Höglund försökte bygga upp en organisation grundad på rymdmänniskornas påstådda budskap, men utan att lyckas. Väl hemma i Sverige igen företog han en del resor vars destinationer han hemlighöll för hustru och vänner. Några förefaller ha gått till sydligare nejder. Han påstod att en del resor skett i rymdmänniskornas farkoster.

Vid en tredje vistelse på Bahamas fick Höglund arbete som uppassare till en Mr Chesler, som var inblandad i ekonomisk brottslighet. Höglund sade sig nu träffa rymdmänniskorna regelbundet, och han uppgav att representanter för andra länder också hade kontakt med dessa på Bahamas. Hustrun fick inte närvara vid mötena med rymdmänniskor. Vid ett tillfälle fick hon dock vara med. Hon berättade i efterhand att rymdmänniskan sett ut som en vanlig människa.

Från 1969 bodde makarna Höglund åter i Sverige, närmare bestämt i Ösmo söder om Stockholm. Rymdmänniskor kom på besök ibland. Hustrun fick bara se dem på avstånd. De liknade vanliga människor.

BLOMQVISTS ANALYS

I slutet av boken tar författaren upp fem tänkbara förklaringar till Helgefallet: 1) Äkta kontakt med främmande intelligenser, 2) Täckmantel för spionage, 3) Organiserad

brottslighet, 4) Medveten bluff för att tjäna pengar, 5) Mytomani. Blomqvist tycker inte att någon förklaring håller streck, men hans resonemang är ofta korta och otillfredsställande. Mytomani avfärdas med: ”Frågan blir då varför hans hustru Gunvor bekräftade så många av Höglunds påståenden?” (s. 99). Jag skulle kunna nämna många tänkbara skäl till att en hustru understödjer och försvarar sin mans fantasier.

Egendomligt nog resonerar Blomqvist kring de fem förklaringarna som om han måste välja exakt *en* av dem. Jag tycker att det verkar högst sannolikt att en kombination av förklaringar behövs för ett fall som består av såpass många påstådda händelser utsträckta över många år. Vissa av Blomqvists kandidater 1–5 skulle därvid kunna komma ifråga, plus kanske ytterligare några.

Blomqvists analys av fallet lämnar alltså mycket att önska, och även i övrigt kan man finna en och annan tankelapsus. Till exempel fick en viss Gösta Johansson se ett vykort från Fader Rapas i Höglunds lägenhet, synbarligen avsänt från Italien. Om detta skriver Blomqvist (s. 90): ”Gösta trodde först att det kunde vara skrivet av Tryggve Glantz som ett skämt men texten var inte som från Glantz. Annars gillade han att skämta. Det förutsätter förstås att Tryggve varit i Italien.” Kan Håkan Blomqvist inte föreställa sig något annat sätt att få ett vykort att skickas (eller se ut att ha skickats) från Italien än att åka dit?

ÄR HELGEFALLET INTRESSANT?

Huruvida man finner Blomqvists bok givande eller ej beror nog mycket på ens tidigare intresse för ufofrågor. Clas

Svahn, Blomqvists kollega inom UFO-Sverige, har på sin blogg skrivit att boken är ett ”oerhört spännande och välundersökt stycke litteratur” (www.ufo.se/blogg/7058). Jag håller inte med. Jag kan förstås inte förklara Helgefallets alla påstådda märkligheter på rak arm, men jag måste be-
känna att jag inte heller finner dem särskilt engagerande eller mysteriösa. Naturligtvis vore det ändå en god gärning att reda ut Helgefallet, men på den punkten har Blomqvist bara kommit halvvägs.

BLOMQVISTS RESA

En del av *Folkvett*s läsare känner kanske igen Håkan Blomqvists namn. Några ord om hans vistelser i mystikens värld kan därför vara på sin plats, även om de i stort sett saknar betydelse för bedömningen av hans nya bok.

Blomqvist föddes 1952, växte upp i en nyandlig miljö och var särskilt intresserad och lockad av de andliga aspekterna på ufo. Han har träffat och intervjuat många kända personer inom ufo- och new age-rörelserna.

På 1980-talet blev Blomqvist alltmer kritisk, bl.a. till antisemitismen och de ras- och övermänniskoläror som här och var återfinns inom new age. Till följd av sin kritiska hållning engagerade han sig så

**Naturligtvis
vore det en god
gärning att
reda ut
Helgefallet,
men på den
punkten har
Blomqvist bara
kommit
halvvägs.**

småningom i föreningen Humanisterna, där han ett tag var vice ordförande. I mitten av 1990-talet var han också mer explicit kritisk mot UFO-rörelsen, och han framförde åsikten att den organiserade skeptikerrörelsen var bättre skickad än UFO-Sverige att undersöka ufoberättelser (*Folkvett* 1998:1.) Denna åsikt tar han emellertid numera avstånd från, och han har återvänt till UFO-Sveriges hägn.

Intresset för ufo och för andlighet har alltså vaknat igen hos Håkan Blomqvist. I den nya boken skriver han på några ställen allmänt om sin inställning: ”Det som fascinerar mig med alla dessa berättelser är att jag egentligen inte vet vad det är jag dokumenterar. Är det modern folk-tro, vår tids vandringssägner, mystikers inre upplevelser, mytomaners kompensatoriska fantasier eller kanske en hittills okänd verklighet? Men det gåtfulla lockar mig oavsett svaret” (s. 11).

Och här är ett liknande uttalande i slutet av boken: ”Trots att mycket pekar på motsatsen när jag dock en liten förhoppning eller dröm om att det på vår jord finns grupper som arbetar för mänsklighetens bästa. Grupper som till sitt förfogande har farkoster av typen flygande tefat, men som arbetar helt bakom linjerna. (...) Eller också kommer till slut allt att visa sig vara ytterligare en av vår tids myter” (s. 128).

Dessa uttalanden synes mig visa att det inte bara är intresset för ufo och andlighet som har återvänt till Håkan Blomqvist, utan även viljan att tro. Så här uttryckte han sig i juli 2008: ”Min bedömning eller teori är att det bland de genuina UFO-fenomenen finns en kärna som sannolikt representerar en främmande teknologi och således en

främmande intelligens. Varifrån denna intelligens kommer eller dess syften är svårt att säga men jag är tveksam till tanken på utomjordingar.” (www.soultravel.se/2008/0707-AFU/ufo-sverige.shtml)

Kanske är det den återkomna viljan att tro som har fått Blomqvist att släppa ifrån sig halvanalyserat material. Låt oss hoppas att nästa bok från hans penna blir mer genomarbetad än *Främlingar på vår jord*.

Jesper Jerkert

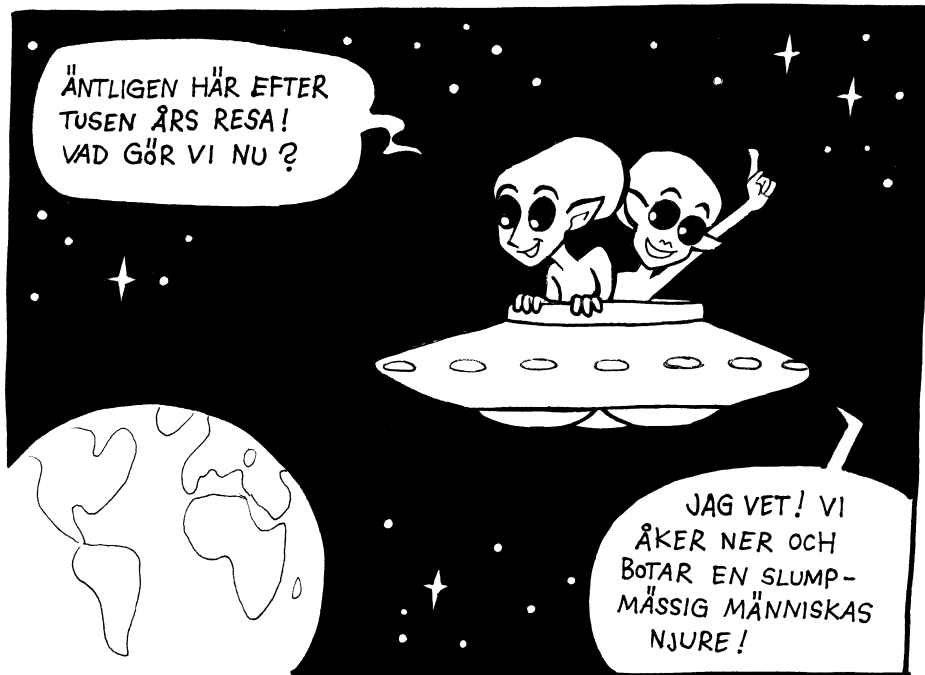

Bild: Joacim Jonsson.